

Sygnatura akt VIII C 1341/16

\$%\$ (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Przytułska-Sikoń

Protokolant: Natalia Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2017 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa Gminy W.

przeciwko P. M.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od strony powodowej Gminy W. na rzecz pozwanego P. M. kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1341/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 02 sierpnia 2013r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym strona powodowa Gmina W. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego P. M. kwoty 153 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 02 września 2012r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Uzasadniając swoje żądanie wskazała, że w czasie kontroli dokumentów przewozu w dniu 18.08.2012 r. na linii 2 kontroler stwierdził, że pozwany nie posiadał ważnego biletu na przejazd. Zgodnie natomiast z treścią par. 8 ust. 2 załącznika do Uchwały nr XXI/682/08 Rady Miejskiej W. z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie zmiany uchwały nr VIII/275/99 Rady Miejskiej W. w sprawie zasad odpłatności za usługi przewozowe świadczone środkami lokalnego transportu zbiorowego - zasady odpłatności za przejazdy środkami komunikacji zbiorowej organizowanej przez Gminę W. (Dz. Urz. Woj. (...) z 10.06.2008 r. Nr 158, póź. 1831), w razie stwierdzenia braku ważnego biletu na przejazd osoby lub przewóz bagażu pasażer jest zobowiązany do uiszczenia należności przewozowej oraz opłaty dodatkowej. Strona powodowa podała, że pozwany zobowiązany jest zatem do zapłaty łącznej kwoty 153,00 zł, tj. należności przewozowej w kwocie 3,00 zł oraz opłaty dodatkowej w kwocie 150,00 zł. Wezwanie pozwanego do dobrowolnego uiszczenia w/w kwoty pozostało bezskuteczne.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 27 listopada 2013r.(sygn. akt VI Nc-e 1986356/13) Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo w całości. Nakaz zapłaty został wysłany na adres ul. (...) we W., a po awizowaniu zarządzeniem Referendarza Sądowego uznany za doręczony z dniem 20 grudnia 2013 r.

Pismem z dnia 20 kwietnia 2016 r. pozwany wniósł o doręczenie nakazu zapłaty oraz uchylenie zarządzenia o pozostawieniu nakazu zapłaty ze skutkiem doręczenia, z uwagi na brak prawidłowego doręczenia nakazu zapłaty. W uzasadnieniu podniósł, że od stycznia 2013 r. jego miejsce zamieszkania to ul. (...) we W., oraz że nigdy wcześniej nie odebrał, ani nie został poinformowany o przesyłce dotyczącej powództwa Gminy W.. Z ostrożności procesowej pozwany wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, podkreślając jednocześnie, iż nie

jest możliwe właściwe wniesienie sprzeciwu od nakazu zapłaty, skoro zarówno pozew jak i nakaz zapłaty nie zostały mu nigdy doręczone.

Zarządzeniem z dnia 09 maja 2016 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Lublin Zachód uchylił zarządzenie ze skutkiem doręczenia na dzień 20 grudnia 2013 r.

Postanowieniem z dnia 09 maja 2016 r. Referendarz Sądowy odrzucił wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty i przekazał sprawę do dalszego prowadzenia do tutejszego Sądu, uznając, iż wobec skutecznie wniesionego sprzeciwu nakaz zapłaty stracił moc.

Pismem procesowym z dnia 18 sierpnia 2016 r. strona powodowa podtrzymała w całości twierdzenia i wnioski zawarte w pozwie. Poinformowała, że wezwanie do zapłaty z tytułu jazdy bez ważnego biletu nr (...) z dnia 18.08.2012 r. zostało wystawione w sposób prawidłowy na podstawie okazanego dowodu osobistego serii (...), które to zostało następnie podpisane i odebrane przez pozwanego. Dlatego też pozwany miał świadomość o nałożonej opłacie za przejazd w kwocie 3 zł oraz opłacie dodatkowej w kwocie 150 zł. W dniu 20 września 2012 r. strona powodowa wystosowała do pozwanego wezwanie do zapłaty nr (...), które zostało dwukrotnie awizowane i wróciło z adnotacją, nie podjęto w terminie. Wskazała ponadto, że do dnia skierowania sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego, dłużnik nie wskazał stronie powodowej nowego adresu.

Zarządzeniem z dnia 28 września 2016 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Lublin Zachód odmówił reasumpcji postanowienia z dnia 09 maja 2016 r., wskazując, iż sprzeciw od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym jest skrajnie odformalizowany, nie wymaga bowiem wskazania zarzutów, a do skutecznego wniesienia sprzeciwu wystarczające jest aby z treści pisma procesowego wynikało, że strona nie zgadza się z nakazem zapłaty, z kolei treść pisma pełnomocnika pozwanego z dnia 20 kwietnia 2016 r. jest wystarczająca do przyjęcia, że strona pozwana nie zgadza się z nakazem zapłaty.

W piśmie procesowym z dnia 27 kwietnia 2017 r. (data prezentaty: 04.05.2017 r.) strona powodowa w odpowiedzi na sprzeciw pozwanego podtrzymała w całości wnioski i twierdzenia zawarte w pozwie oraz piśmie z dnia 18.08.2016 r.

W piśmie procesowym z dnia 27 kwietnia 2017 r. strona powodowa wskazała, że przedmiotowe wezwanie do zapłaty nr (...) zostało przez pozwanego podpisane i odebrane podczas przeprowadzonej kontroli dokumentów przewozu w dniu 18.08.2012 r., a zatem pozwany miał świadomość o nałożonej opłacie za przejazd w kwocie 3 zł oraz opłacie dodatkowej w wysokości 150 zł. Tym samym strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty dochodzonej kwoty. Ponadto podniosła, iż kontroler podczas kontroli dokumentów przewozu dokonuje porównania zdjęcia dokumentu z osobą kontrolowaną i upewnia się, że pasażer jest właścicielem dokumentu. Strona powodowa kierowała zatem korespondencję na adres podany przez pozwanego podczas kontroli, a pozwany nie wykazał żadnej inicjatywy celem poinformowania strony powodowej o zmianie adresu, pomimo świadomości istnienia zobowiązania wobec Gminy. Ponadto przedstawione przez pozwanego twierdzenia nie potwierdzają jednoznacznie, iż to osoba trzecia a nie pozwany korzystał bez ważnego biletu w dniu 18.08.2012 r. z komunikacji miejskiej.

Pismem z dnia 11 maja 2017 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa jako bezzasadnego oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany zakwestionował przejazd linią nr 2 w dniu 18.08.2012 r., jak również by podpisywał wezwanie do zapłaty z tytułu jazdy bez ważnego biletu nr (...) z tego dnia. Podniósł również ponownie, że przedłożone wezwanie do zapłaty nie zostało mu nigdy skutecznie doręczone, gdyż rzeczywisty adres zamieszkania pozwanego mieści się przy ul. (...) we W., tym samym nie można uznać, że strona powodowa skutecznie wezwała pozwanego do dobrowolnego uregulowania należności. Pozwany wskazał również, że niezależnie od powyższego, przedmiotowa należność została w całości wyegzekwowana przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia Śródmieście E. P. w sprawie egzekucyjnej KM 4362/16. Wskazał, iż w dniu 13 maja 2016 r. Komornik Sądowy przekazał na rachunek wierzyciela wyegzekwowaną należność w kwocie 501,94 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 sierpnia 2012 r. P. M. podróżował linią nr 2 komunikacji miejskiej we W.. Podczas kontroli biletów ujawniono, iż pozwany podróżuje bez ważnego biletu, w związku z czym wystawiono pozwanemu wezwanie do zapłaty, które pozwany podpisał. Na wezwaniu wskazano, że opłata za podróż bez ważnego biletu wynosi 153,00 zł, w tym 3,00 zł tytułem należności przewozowej oraz 150,00 zł tytułem opłaty dodatkowej.

Dowód: wezwanie do zapłaty nr (...) z 18.08.2012r. – k.33

Pismem z dnia 20 września 2012 r. Miejskie Przedsiębiorstwo (...) we W. ponownie wezwało pozwanego do zapłaty kwoty 153,00 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Wezwanie wysłane zostało na adres: (...)-(...) K., ul. (...), podany w wezwaniu do zapłaty nr (...), który był adresem zameldowania stałego pozwanego.

Dowody: wezwanie do zapłaty z 20.09.2012r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 34; wiadomości znane z urzędu

Strona powodowa wniosła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia Śródmieście E. P. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, która prowadzona była pod sygn. akt Km 4362/16. W dniu 13 maja 2016 r. Komornik wyegzekwował od pozwanego całość dochodzonego roszczenia w kwocie 501,94 zł.

Bezsporne

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało oddalić.

Strona powodowa domagała się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 153,00 zł z tytułu opłaty za przejazd komunikacją miejską bez ważnego biletu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w płatności. Pozwany zakwestionował przejazd linią nr 2 w dniu 18.08.2012 r., jak również by podpisywał wezwanie do zapłaty z tytułu jazdy bez ważnego biletu nr (...) z tego dnia oraz wskazywał, że nie zamieszkiwał pod podanym adresem, w chwili doręczenia wezwania do zapłaty. Ponadto obie strony postępowania wskazały, że roszczenie zostało wyegzekwowane w całości.

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy ustalone zostały w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową, tj. w oparciu o wezwania do zapłaty z dnia 18 sierpnia 2012r. oraz z dnia 20 września 2012 r., co do których nie zachodziły podstawy, aby odmówić im wiarygodności. Pomimo więc kwestionowania zasadności powództwa przez pozwanego, Sąd uznał, że okoliczność, iż w dniu 18 sierpnia 2012r. pozwany podróżując linią nr 2 komunikacji miejskiej we W. został zatrzymany na podróży bez ważnego biletu została przez stronę powodową wykazana przede wszystkim sporządzonym w tym dniu wezwaniem do zapłaty z tego dnia. Pozwany wprawdzie kwestionował fakt, iż brał on udział w kontroli biletów w dniu 18.08.2011r. podczas której stwierdzono u niego brak ważnego biletu, jak również zaprzeczał by podpis na wezwaniu do zapłaty z tego dnia należał do niego, niemniej jednak na potwierdzenie swoich twierdzeń nie przedłożył on żadnych dowodów. Strona powodowa przedłożyła natomiast wezwanie do zapłaty nr (...) wystawione w czasie kontroli, które opatrzone było podpisem (...), a nadto zawierało dane pozwanego zgodne ze stanem rzeczywistym tj. numer PESEL, imię ojca, adres, które to dane ustalono w oparciu o dowód osobisty nr (...). Pozwany zaś w żaden sposób nie wyjaśnił w jaki sposób strona powodowa weszła w posiadanie jego dowodu osobistego, nie podnosił też ażeby dowód ten został uprzednio zagubiony lub skradziony. Ponadto wskazać należy, iż analiza podpisu znajdującego się na wezwaniu do zapłaty z dnia 18.08.2012 r. oraz na upoważnieniu udzielonym pełnomocnikowi do działania w niniejszej sprawie, którego prawdziwości pozwany nie negował, posiadają podobne cechy, co pozwala na stwierdzenie, że uczyniła je ta sama osoba. Wątpliwym jest zatem twierdzenie pozwanego, by podpis na wezwaniu nie należał do niego, a podnoszone przez niego zarzuty uznać należy za nieprawdziwe. Skoro zatem dane osobowe znajdujące się na wezwaniu do zapłaty, odpowiadają w swej treści danym z dowodu osobistego pozwanego oraz mając na uwadze, iż podpis na wezwaniu należy do pozwanego, wnioskować należy, że pozwany w dniu 18 sierpnia 2012 r. podróżował linią nr 2 we W. bez ważnego biletu. Na tej zatem podstawie strona powodowa miała prawo oczekiwać spełnienia zobowiązania od pozwanego, a w przypadku braku reakcji pozwanego,

skierować sprawę na drogę postępowania sądowego. W świetle przepisów postępowania cywilnego, zakładających kontryktoryjny charakter procesu tzn. taki w którym to strony są dysponentami procesu i to one są obowiązane do udowodnienia swoich twierdzeń przed sądem, a sąd opiera swoje rozstrzygnięcie na podstawie przedłożonego przez strony materiału dowodowego, samo twierdzenie pozwanego nie stanowiło dowodu. Wobec zatem nie zaferowania przez pozwanego żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń, należało je uznać za gołosłowne. Wobec zaś faktu, iż jedynymi dowodami przedłożonymi w niniejszej sprawie były dowody zaferowane przez stronę powodową i nie istniały żadne dowody pozostające w opozycji do nich, Sąd nie miał podstaw, aby odmówić przyznania im wiarygodności i już na tej podstawie powództwo mogło zostać uwzględnione.

W ocenie Sądu strona powodowa miała zatem pełne prawo do wystąpienia z pozwem w niniejszej sprawie. Zgodnie bowiem z art. 774 k.c. „Przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy”. W myśl art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz.U. nr 50 poz. 601 z 2000 r.) „Umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.” Zgodnie zaś z ust. 2 cyt. przepisu „W bilecie na przejazd określa się wysokość należności za przejazd oraz dane potrzebne do ustalenia zakresu uprawnień podróżnego.” Z powyższego wynika zatem obowiązek pozwanego do uiszczenia opłaty za przewóz dokonany przez stronę powodową na trasie linii 2 w dniu 18 sierpnia 2012r. Jednocześnie art. 33 a ust. 3 prawa przewozowego stanowi, iż w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona pobierają właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawiają wezwanie do zapłaty, w wysokości określonej przez § 8 załącznika do Uchwały nr XXI/682/08 r. Rady Miejskiej W. z dnia 15 maja 2008r. w sprawie zasad odpłatności za usługi przewozowe świadczone środkami lokalnego transportu zbiorowego.

Jednakże w ocenie Sądu kluczową okolicznością prowadzącą do oddalenia powództwa jest niekwestionowany przez strony fakt wyegzekwowania należności dochodzonej w niniejszym postępowaniu w całości, łącznie z odsetkami i kosztami postępowania. Jak wynika z akt sprawy, w toku postępowania prowadzonego w niniejszej sprawie, na podstawie nakazu zapłaty z dnia 27 listopada 2013r. wydanego w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1986356/13 przez Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia Śródmieście E. P. na wniosek wierzyciela wszczęła postępowanie egzekucyjne. W toku postępowania egzekucyjnego dnia 13 maja 2016 r. przekazana została na rzecz strony powodowej kwota 501,94 zł, tym samym wyczerpując roszczenie strony powodowej w całości. Wobec powyższych okoliczności Sąd uznał, że roszczenie strony powodowej w skutek zapłaty – wygasło. Tym samym powództwo z tej przyczyny należało oddalić. Okoliczność, iż w chwili zamknięcia rozprawy roszczenie powoda nie istniało (wygasło wskutek zaspokojenia) nie pozwala na uwzględnienie powództwa i ponowne zasądzenie dochodzonej kwoty. Wpływu zaspokojenia roszczenia na treść wyroku nie zmienia też okoliczność, że świadczenie zostało wyegzekwowane w drodze przymusu komorniczego, a przy jednoczesnym kwestionowaniu przez dłużnika istnienia swojego obowiązku, albowiem pozwany nie dochodził w tym procesie zwrotu wyegzekwowanej należności

O kosztach Sąd orzekł na podstawie 98 § 1 k.p.c., na mocy którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Pozwany w niniejszej sprawie poniósł koszty w postaci kosztów wynagrodzenia pełnomocnika strony powodowej w wysokości 60 zł (§ 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu).